

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 13/05/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 125

Phát tâm Bồ Đề quan trọng nhất là phải biết việc lớn sinh tử, tin tưởng Cực Lạc mà xả bỏ luân hồi hiểm ác cầu sanh Tịnh Độ. Từ hai đến sáu thời niệm niệm đều là ***Di Đà Phật***, là Cực Lạc. Hòa Thượng dạy học Phật chính là học giác ngộ và mỗi người làm ra tấm gương như pháp chính là đang giáo hóa chúng sanh. Ngài chỉ dạy từ bi của thế gian là dùng cảm tình còn từ bi của Phật gắn liền với trí tuệ.

Hòa Thượng nói: ***“Từ bi của người thế gian phần nhiều là dùng cảm tình mà làm. Từ bi của Phật, Bồ Tát được xây dựng trên nền tảng của trí tuệ. Cho nên Từ bi mà không có Trí tuệ thì Từ bi ẩn chứa nhiều họa hại.”***

Người xưa nói: ***“Giao tình của người Quân tử nhạt như nước”*** trong khi giao tình của đa phần người thế gian rất nồng hậu, ấm áp, thiết tha nhưng trong đó mang nhiều ***“tư lợi, tư dục, tư tình”***, ***“cảm tình dụng sự”*** chứ không phải là tâm chân thật. Lúc yêu thương thì thế mà lúc ghét thì họ muốn chúng ta biến khỏi thế gian này.

Từ bi của Phật dựa trên nền tảng của lý trí nên các Ngài thường tiêu dao tự tại. Từ bi của chúng sanh là ***“cảm tình dụng sự”*** thường dẫn đến phiền não khổ đau. Từ bi của chúng sanh nhiều họa hại.

Chúng ta hãy quán sát xem, chúng ta quan tâm đến người khác trên nền tảng từ bi và trí tuệ hay dùng ***“tư lợi, tư dục, tư tình”***. Nếu chỉ ***“cảm tình dụng sự”*** thì đó là lý do chúng ta tu lâu năm mà vẫn không an vui. Ba ngày đi công tác vừa rồi, chúng tôi làm như lời Hòa Thượng dạy là dụng tâm thiện đãi đối với mọi người nên mọi việc tự nhiên tốt đẹp, rất nhiệm màu.

Hòa Thượng nói: ***“Mỗi người chúng ta đều có sứ mạng giáo hóa chúng sanh. Giáo hóa chúng sanh không nhất định phải giảng Kinh thuyết pháp. Pháp môn của Phật là vô lượng vô biên. Dẫn chúng tu hành hay giảng Kinh thuyết pháp có công đức như nhau.”***

“Mỗi một người có thể làm được thân tâm thanh tịnh, khởi tâm động niệm đều như pháp thì chúng ta đã làm ra tấm gương giữa bao nhiêu người. Đây mới là chân thật giáo hóa chúng sanh.”

Nếu chúng ta không giảng Kinh thuyết pháp mà chỉ làm việc chăm chỉ, làm ra tấm gương tốt trong vai trò, cương vị công tác của mình thì đã là giáo hóa chúng sanh. Nếu

chỉ nói cho nhiều, giảng cho hay hoặc làm lãnh đạo dẫn dắt người khác nhưng bản thân không thật làm thì không làm ra tấm gương để giáo hóa ai.

Có câu chuyện về một cụ bà lớn tuổi, ốm o gầy mòn nhưng lúc nào cũng mong muốn độ chúng sanh. Bà không biết giảng Kinh thuyết pháp và không có cơ hội tiếp độ chúng sanh thế nhưng bà tinh tấn niệm Phật, tới lúc vãng sanh, bà để lại xương nhiều màu sắc.

Mọi người thấy vậy đều xin mẫu xương về để kỷ niệm, lấy tinh thần khích lệ tu học. Rất nhiều người lấy xương nhưng đông xương vẫn còn nguyên. Như vậy, bà đã thực hiện được mong nguyện độ chúng sanh của chính mình.

Cho nên độ chúng sanh không cứ phải giảng Kinh thuyết pháp. Hằng ngày khởi tâm động niệm, hành động tạo tác đúng như pháp, phù hợp với giáo huấn của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền, đúng theo pháp luật thì đây chính là chân thật giáo hóa chúng sanh.

Hòa Thượng nói về tâm Bồ Đề: ***“Trong Tịnh Độ tông nói phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm. Trong tâm Bồ Đề, quan trọng nhất là phải biết việc lớn sinh tử, con đường luân hồi là vô cùng hiểm ác, chân thật tin tưởng Thế Giới Tây Phương Cực Lạc mà xả bỏ luân hồi cầu sanh Tịnh Độ. Đây là tâm Bồ Đề vô thượng.”***

Hòa Thượng muốn nói tâm Bồ Đề ở ngay nội tâm chúng ta. Ngài đang nói về việc cầu vãng sanh tức là đang giải thích ý *“Trên cầu Phật đạo”*. Ở bài giảng khác Ngài lại nói rõ về *“Dưới hóa độ chúng sanh”*.

Ý Hòa Thượng muốn nói là khi chúng ta phát tâm Bồ Đề thì chúng ta phải thấy được sinh tử là việc lớn, thấy được vòng luân hồi rất đáng sợ. Một đồ vật bị rơi vào dòng thác thì không thể nào tìm thấy, cũng vậy, một khi rơi vào vòng luân hồi thì biết đến bao giờ mới thoát ra được.

Hòa Thượng sách tấn chúng ta chân thật tin vào Thế Giới Tây Phương Cực Lạc. Một khi đã tin thì phải xả ly luân hồi. Muốn thực sự xả ly thì phải không tạo nghiệp luân hồi. Nghiệp luân hồi chính là *“tự tư tự lợi”*, *“danh vọng lợi dưỡng”*, hưởng thụ *“năm dục sáu trần, tham sân si mạn”*.

Chúng ta nghe đến đây thì không nên quá thất vọng vì e rằng mình không thể vãng sanh. Điều quan trọng là chúng ta biết rõ nguyên nhân vì sao không vãng sanh. Đó là do chúng ta không thể xả bỏ, thay đổi được tập nghiệp của chính mình.

Hòa Thượng phân tích: ***“Nhất hướng chuyên niệm là một phương hướng, một mục tiêu. Trong hai đến sáu thời một câu Phật hiệu thay thế tất cả các vọng niệm. Niệm niệm đều là A Di Đà Phật, đều là Thế Giới Tây Phương Cực Lạc”***.

Hòa Thượng đang nói trên tâm, còn trên tướng, chúng ta làm mọi việc lợi ích chúng sanh dù lớn lao đến đâu cũng không lưu lại trong tâm. Chỗ này Hòa Thượng đã

nêu tiêu chuẩn tu học rõ ràng. Nhiều người niệm Phật không thể vãng sanh vì làm không đúng tiêu chuẩn này.

Hòa Thượng nói: ***“Học Phật pháp chính là học giác ngộ, phá trừ mê tình chấp trước của chúng sanh. Người mà mê cảm thì vọng tưởng nhiều, nơi nơi đều phân biệt chấp trước. Người giác ngộ thì tâm địa thanh tịnh, không có vọng tưởng cho nên người mê cảm thì sự việc rất nhiều còn người giác ngộ gần như không có việc gì.”***

Người mê lầm thì vọng tưởng nhiều, mọi thứ luôn khiến họ động tâm, phân biệt, chấp trước. Cho nên cần phải giữ trạng thái tâm minh mẫn. Người giác ngộ thì *“Không có việc gì”* không phải là không làm gì. Họ làm mọi việc nhưng đều tùy duyên, không cưỡng cầu, rất tiêu dao tự tại.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng nhắc nhở rằng người thế gian qua năm mới thường rất hân hoan, chúc mừng nhau đón chào năm mới. Nhưng người giác ngộ thì thấy thọ mạng của mình đang bị bớt đi một năm. Mỗi ngày qua đi là chúng ta đang đến gần hơn với nắm mồ của mình nhưng con người lại không chú ý đến điểm này.

Chính vì thế chúng ta phải phản tỉnh về sự có mặt của mình ở trên thế gian này sao cho có ý nghĩa. Nếu làm nhiều việc nhưng chỉ làm tăng thêm *“danh vọng lợi dưỡng”* hay sự hào nhoáng bên ngoài thì không giúp ích gì cho nội tâm. Khi nghiệp lực đến đáng khổ đau thế nào vẫn chịu khổ đau thế đó, không có chút nội lực để phòng vệ.

Sáng nay, chúng tôi xem một đoạn clip thấy một người tự xưng là Thầy, tạo ra hiệu ứng khiến mọi người cảm thấy được yêu thương. Đó chỉ là *“Cảm tình dụng sự”*, mọi người chỉ nhận được sự hô hào còn sau đó nội lực của họ không có cách gì để đối trị phiền não, *“Tham Sân Si Mạn”* vẫn y nguyên nên họ vẫn không thể có nội tâm an vui.

Để đối trị phiền não, cải đổi những tập khí nhỏ nhất thì mỗi chúng ta phải tự nỗ lực, không nương nhờ được vào tình yêu thương của ai, ông tu ông đắc, bà tu bà đắc. Nếu ai có thể giúp đỡ chúng ta tu tập được thì chư Phật Bồ Tát đã sẵn sàng làm việc đó.

Nếu không thay đổi tập khí, vẫn cứ thích danh, thích lợi, ham ăn, ham ngủ mà được Phật A Di Đà đặc cách đưa về Cực Lạc thì có lẽ lúc đó Cực Lạc sẽ động loạn vì mọi người sẽ đòi Phật đưa trở về cõi Ta Bà để hưởng những thú vui đó.

Nếu chúng ta không biết dùng thời gian sống của mình một cách có ý nghĩa thì chúng ta sống và chết trong sự buồn tẻ, đời sống không có sự sáng tạo như lời Hòa Thượng chỉ dạy. Cho nên đừng để mỗi ngày qua đi như một chiếc đèn dầu với lượng dầu cứ cạn dần. Hãy làm mới cuộc sống của mình cho đến tận hơi thở cuối cùng.

Những ngày qua, chúng tôi vẫn tiếp tục cho đi, người ta gọi vui chiếc xe của chúng tôi là xe cung cấp thực phẩm. Đi đến đâu, chúng tôi không chỉ quan tâm cúng dường một chút cho đời sống của họ mà còn chia sẻ về việc thúc đẩy Văn Hóa Truyền Thống.

Có thể nói một đời sống như vậy đã tạo nên sự hài hòa, mang đến cho mình và mọi người niềm vui. Hòa Thượng gọi đó là hiện đại hóa đời sống và hoàn cảnh. Mỗi chúng ta nỗ lực thì đều làm được như vậy.

Hòa Thượng nhắc chúng ta rằng phước báu và niềm vui không phải là thật bởi hiện tiền có thể âm no giàu có, được hưởng đời sống hoan hỉ nhưng sau cuộc vui là mệt mỏi rồi sẽ đến một ngày bỗng chốc chúng ta sẽ trở nên nghèo cùng khổ.

Có câu chuyện về ông trưởng giả sống với niềm vui của sự giàu sang nhưng ông vô cùng hoang phí, xa xỉ, thường đổ thức ăn vào thùng rác. Cứ mỗi khi ông đổ cơm là có một vị tăng rửa sạch đem phơi. Sau đó vị trưởng giả bị phá sản, đói khổ liền đến Chùa xin ăn. Vị Tăng liền lấy số cơm được phơi mang cho ông. Cho nên, chỉ có niềm vui của người biết xa lìa tập khí phiền não, xa lìa dục vọng mới là niềm vui chân thật./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!